

Ne-a povestit, bineînțeles, cum își petrecuse noaptea. După cină una din slujnicuțele de la han, o drăcoaică veselă, cu ochi verzi și talia fină (așa zicea el), venise să-l întrebe dacă mai dorea ceva. Rosvanoff se ametise și el de la vin, așa că s-a întins la vorbă cu fata, i-a lăudat frumusețea, a început să-i spună tot felul de glume, s-o facă să rîdă – se pricepea al naibii de bine la așa ceva! – și pînă la urmă au ajuns să se drăgălească.

— Nu știu ce-o fi fost cu ea, povestea Rosvanoff, dar dintr-odată fetișcana s-a pornit să sufle greu, privirea i s-a înnegurat și a început să se uite fix la mine. Avea o privire goală, parcă îmi trecea prin oase și mă îngheța. M-a apucat o frică absurdă. Toți aburii vinului s-au dus și nu mă mai gîndeam decît cum să scap de belea. Fata a suflat în lumînarea de pe masă și-am rămas în beznă. Numai prin fereastra îngustă bătea o rază de lună, albă și rece. M-am dat doi pași în spate și atunci am simțit cum cineva mă apucă de păr cu o putere incredibilă. De unde să fi avut fata aia slăbuță atîta forță nu știu, dar m-a zvîrlit de lîngă ea ca pe un bicisnic. Și după asta... (aici s-a înecat, rușinat) după asta m-a trîntit în patru labe și s-a pus de-a călare pe mine, m-a încălecat ca pe un catîr.

Nu știam ce să fac: să-l compătimesc sau să pufnesc în rîs. Rosvanoff, cuceritorul nostru, o pățise. Și încă nu aflasem totul.

— Știți cît am dus-o în spinare? se revoltă el. Pînă am ieșit din cetate. M-a scos pe stradă și de acolo am făcut tot felul de cotituri, mi-am zdrelit genunchii și coatele... Voința îmi pierise cu totul, ascultam comenzile drăcoaiței și din

cînd în cînd, cînd simțeam că se uită fix la mine, mă treceau iar fiori de groază. Întorceam capul și-i vedeam ochii... îi sticleau, serios, ca la fiarele sălbatice!

Așadar, slujnica îl scosese afară din cetate, pe nu știu ce drum ocolit, îl lăsase la marginea șanțului cu apă care înconjura zidurile, iar ea se pierduse în pădurea întunecată. Rosvanoff spunea că n-avusese putere să plece, așteptase întoarcerea fetei, după care o adusese înapoi tot așa, în spinare.

— Și putea fata asta, putea îngrozitor a animal! Îmi venea să-mi astup nările cu pămînt! se văita el.

— Și tu duhnești tot așa! i-a zis Douglas Pei. Dar privește și partea bună a lucrurilor: nu mai ai nevoie de catîr. După experiența asta, o să te descurci mai bine singur.

În mod normal Rosvanoff ar fi sărit să-l pocnească pe glumeț, dar n-a făcut-o. A plecat capul și a încercat să-și curețe cu palma paiele și scaietii care-i atîrnau de salopetă. Mi s-a făcut milă de el.

— Și fata? întrebă Nicky.

— Crezi că n-am căutat-o? răbufni brunetul. De azi-dimineață o caut. Parcă s-a ascuns în fundul pămîntului. Am ajuns înapoi la han, ea s-a... s-a dat jos de pe spinarea mea și, pînă să mă ridic, n-am mai văzut-o.

Uite pe unde își pierduse el timpul! Mă bucuram că măcar scăpase întreg. Doctorul l-a consultat și i-a spus că, în afară de oboseala de după o noapte nedormită, era sănătos tun.

— Poate ți-o fi priit plimbarea! nu s-a abținut Douglas Pei.

Rosvanoff a rămas tăcut, ca și cum n-ar fi auzit nimic. Atunci Brave Soul, care așteptase

răbdător să terminăm cu explicațiile, a întrebat direct:

— Ei, acum putem pleca?

Am plecat. Când am ieșit pe poartă, am observat că în urma noastră cineva agita o bucată de textilă albă de pe scara ce urca spre încăperile hanului. Am întors capul: era Dariana. I-am făcut și eu din mînă, însă nu m-a băgat în seamă. Privea țintă la Brave Soul, iar tînărul călărea semeț pe catîrul din fruntea convoiului și nici gînd să se uite înapoi. Așa se întîmplă întotdeauna.

— Ce drum ne așteaptă! a exclamat dintr-odată prințul. Ce lucruri minunate o să trăim! Mă bucur atît de mult că am pornit, în sfîrșit. O să vedeți, o să trăim istorii de necrezut!

Dar lucrurile nu s-au potrivit așa cum le voiserăm noi. Brave Soul se dovedise într-adevăr un bun negustor, tîrguise tot ce crezuse că ne-ar fi necesar, dar la catîri nu se pricepea. Nici noi nu eram exact oamenii pe care se putea baza, așa că nu ne-am dat seama cu ce greșise, atîta timp cît coloana noastră își deschidea agale drum pe ulițele înguste ale cetății. Brave Soul, care se instalase de la început în frunte, se văzu nevoit să descalece. Ținea un catîr de frîu și încerca să-și taie calea prin mulțimea care umpluse deja străzile, iar animalele tropoteau pe caldarîmul încă umed de roua nopții. Oamenii mei se înșirau unul după altul pe marginea coloanei de catîri (vreo optsprezece-nouăsprezece animale, dacă-mi amintesc bine). Eu cu Devi Salla rămăseserăm la urmă, pe cînd Nicky se ținea în față, cît mai aproape de Brave Soul.

Înainte de a traversa podul mobil de la ieșirea din cetate, totul a mers bine. Dar, odată văzuți

pe drumul larg care pornea dinspre cetate și mirosind aerul de libertate, catîrii au început să se agite. Primele au luat-o razna cele zece animale neîmpovărate de bagaje, catîrii pe care urma să călătorim noi. Au început să fornăie, să dea din picioare și să iasă de pe drum, fiecare luînd-o într-o altă direcție. Ne-am străduit să-i strunim – atît cît ne-am priceput – și mi-am dat seama dintr-o privire că nici noi, nici prințul cel voinicos nu știam cum să cumințim o ceată de animale căpăținoase, scăpate din strînsoarea străzilor înguste ale cetății. Eu și cu Devi Salla apucaserăm de căpăstru un catîr, iar bestia, cu toată împotrivirea noastră, ne trăgea după el înspre pădure. Brave Soul blocase drumul și își vîntura spada în direcția urecheatelor creaturi, reușind numai să le stîrnească și mai tare, așa încît pînă la urmă și catîrii încărcăți cu saci de alimente și burdufuri cu apă au început să dea din picioare. Unii și-au azvîrlit poverile și au luat-o la fugă, alții au tăbărit peste ceilalți, toți răgeau și se încurcau în frîie și frînghii unul cu altul, noi ne chinuiam să-i oprim, să-i strîngem iar laolaltă... ce mai, ieșise o nebunie totală! Ce-ar fi înjurat Giovanni acum! Gîndindu-mă la asta, mi-am pipăit reflex buzunarul larg al salopetei, în care purtam cu încăpăținare țestoasa maronie. Străjerii din cetate ieșiseră pe podul de lemn și, sprijiniți în sulitele lor de doi bani, se stricau de rîs văzîndu-ne cum ne agățăm de turma de dobitoace, în timp ce ele se împrăstie tot mai tare, într-un nor de praf, printre înjurături, tropăituri și răcnete de catîri și de oameni deopotrivă de nervoși.

Cînd am auzit în apropiere un tropăit vijelios de copite grele, am crezut că una din bestii o să

dea peste mine. M-am lăsat la pământ, mi-am pus mâinile scut deasupra capului și am închis ochii. Spre uimirea mea, nu s-a întâmplat nimic. Numai vuietul parcă s-a întetit o vreme. Am îndrăznit să privesc furișat în jur și am văzut cu surprindere că toți catirii începuseră să se agite și mai tare, dar se îngrămădeau acum spre mijlocul drumului. Unul singur alerga nebunește pe margini, înghesuindu-i pe ceilalți răzvrătiți și împingându-i cu crupa lui înaltă, mult mai înaltă decît... și într-o clipă mi-am dat seama că nu aveam în față un catir, ci figura ciudată și în acel moment atît de familiară a bătrînelui om-cal, Hippokalos, cu pletele albe fluturîndu-i și cu coada ridicată în vînt. Apărut de nu știu unde, se pornise să adune la loc turma noastră rătăcită, treabă pe care a rezolvat-o destul de repede. În cîteva minute toți catirii erau grupați frumos în jurul nostru, iar Brave Soul, ajutat de Devi Salla, Albin și Rosvanoff, se apucase să aranjeze iarăși bagajele pe urechiații maronii, îmblînziți ca prin minune. Hippokalos s-a apropiat de mine și mi-a spus, ștergîndu-și fruntea de transpirație:

— Ei, cum vi s-a părut treaba asta? Așa-i că e mai greu cu două picioare?

Trebuie să recunosc că avea dreptate, mai ales cînd a continuat:

— Nu știu cine v-a sfătuit cînd ați ales animalele astea, dar de păcălit v-a păcălit zdravăn. Sigur le-ați luat ieftin, fiindcă nu au un catir conducător. După ce s-ar fi împrăștiat cu totul și i-ați fi lăsat baltă, unde credeți că s-ar fi întors? Doar i-ar fi răzbit foamea! Tot la staulul pe care-l știu ei.

Brave Soul, care ascultase de la distanță, deși se prefăcuse foarte preocupat de niște chingi ce trebuiau strînse, a bombănit:

— Ia uite cine ne dă nouă sfaturi! Sau așa o fi acum: toți caii sînt negustori pricepuți! Mai rămîne să se-apuțe ei să vîndă oameni, ca să se-ntoarcă lumea cu dosu-n sus!

Nu știu ce-i apuca pe ăștia doi cînd se întîlneau. Nicky zicea că era o nepotrivire de lumi, dar atunci de ce nu arătau atîta arțag și față de noi? Oricum, tot Nicky a rezolvat problema într-un fel. Chiar bine, cred eu. Numai ce l-am văzut că se duce și-i șoptește ceva lui Brave Soul. Tînărul a scuturat mai întîi din cap că nu, apoi a mai ascultat ceva din șoptele lui Nicky, a dat din umeri și s-a întors cu spatele, iar xenologul a revenit la centaur.

— Știi ceva, a zis, am avea o propunere. Doar n-o să ne lași așa, neajutorați! Dacă ai vrea...

I-a explicat cîtă nevoie avem de el, ce bine ar fi dacă ar veni cu noi și altele asemenea. Centaurul l-a ascultat, apoi a zis:

— Bine. Dacă și prințul vostru e de acord...

Brave Soul n-a scos un sunet. S-a urcat doar pe un catîr și a așteptat. Acum mă întreb și eu ce ochi vor fi făcut străjerii din cetate văzînd cum în fruntea convoiului nostru se plasează o ființă jumătate om, jumătate cal, care dă din mîini, își agită copitele și conduce întreaga hoardă de catîri și oameni, îndepărtîndu-se tot mai mult de cetate. Cine știe ce povești vor fi născocit! Și cînd mă gîndesc că prințul mai trebuia să se și întoarcă!

Pînă la urmă a fost totuși bine. Hippokalos s-a dovedit un maestru în privința catîrilor. I-a îndemnat, i-a dirijat cum voia el, i-a mai plesnit